

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **P. D.**, narozen X, st. přísl. K., bytem X, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2013, č.j. CPR-8310-3/ČJ-2013-930310-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 10. 9. 2013 č.j. CPR-8310-3/ČJ-2013-930310-V242, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-210995/ČJ-2013-000022 ze dne 3. 6. 2013. Tím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce má za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu, čímž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

Žalobce krátce shrnuje, že dne 28. 3. 2012 podal v zákonné lhůtě žádost o prodloužení průkazu povolení k dlouhodobému pobytu č.j. OAM-16939/DP-2012, přičemž rozhodnutí o této žádosti mu bylo předáno dne 4. 6. 2013 na pracovišti žalovaného. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 15. 6. 2013, a tedy v zákonné lhůtě, odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce konstatuje, že jak žádost, tak také odvolání proti zamítavému rozhodnutí byly podány v zákonné lhůtě. V souladu s ustanovením § 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, považuje tedy žalobce svůj pobyt na území ČR za legální a závěr správního orgánu, který je přesvědčený o opaku, podle něj vychází z nesprávně a neúplně zjištěných skutečností. Tím byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů stanovené § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 správního řádu.

Žalovaný odmítl oprávněnost žaloby a navrhuje její zamítnutí, jelikož má za to, že v posuzované věci byl z jeho strany v souladu s § 3 a § 50 správního řádu zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný především poukazuje na odlišnou časovou souslednost úkonů v řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, než jakou předestřel žalobce.

Uvádí, že Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti tak, že ji dne 15. 2. 2013 zamítlo a zmíněné rozhodnutí nabylo dne 21. 3. 2013 právní moci. Podotýká, že z doručky rozhodnutí Ministerstva vnitra vyplývá, že si ho žalobce nepřevzal, a proto mu bylo vhozeno do poštovní schránky.

Rozhodnutí, které bylo žalobci dne 4. 6. 2013 předáno, má dle žalovaného pouze informativní charakter, o čemž byl žalobce také poučen. Žalovaný připouští, že v důsledku nesprávné datace kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra (4. 6. 2013 místo 15. 2. 2013) mohlo dojít ke zmatení žalobce, avšak vzhledem k poučení o informativním charakteru a o datu nabytí právní moci rozhodnutí nepřikládá této skutečnosti důležitost.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 2. 6. 2013 kontrolován hlídkou policie, přičemž v předloženém cestovním pase byl zjištěn pobytový štítek s platností do 26. 11. 2012. Na základě této skutečnosti byl žalobce zajištěn a převezen na pracoviště Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort, Praha 8 k provedení dalších úkonů. Lustrací v dostupných evidencích policie ČR bylo posléze zjištěno, že žalobce ode dne 22. 3. 2013 pobývá na území České republiky bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce uvedl, že v březnu 2012 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu a domníval se, že o ní dosud nebylo rozhodnuto a tudíž je jeho pobyt v České republice stále legální.

Dne 3. 6. 2013 bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy vydáno rozhodnutí, na jehož základě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, o němž bylo rozhodnuto

napadeným rozhodnutím.

Žalobce argumentuje především tím, že stále ještě probíhá řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců, jež nebylo pravomocně ukončeno, neboť rozhodnutí prvoinstančního orgánu mu bylo doručeno až dne 4. 6. 2013 a on proti němu podal v zákonné lhůtě dne 15. 6. 2013 odvolání s odkladným účinkem.

Soud při posouzení celé věci vycházel především z obsahu správního spisu. Z něj bylo zjištěno, že prvoinstanční orgán zaslal dne 3. 6. 2013 dotaz Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, aby ověřil informace o řízení o prodloužení žalobcova pobytu na základě žádosti ze dne 28. 3. 2012. Dotazoval se mimo jiné, zda a jakým způsobem bylo rozhodnutí cizinci doručeno. Ještě téhož dne obdržel orgán prvního stupně odpověď. Byť ze samotného sdělení Ministerstva vnitra informace týkající se doručení explicitně nevyplývají, byla přílohou odpovědi také kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2013 včetně kopie doručenký, ze které lze vyčíst, že rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí dne 20. 2. 2013 a dne 5. 3. 2013 vloženo do žalobcovi schránky. Z této informace stejně jako z odpovědi Ministerstva vnitra posléze vycházel orgán I. stupně, když uznal, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby žalobcova pobytu nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Soud má za to, že prvoinstanční správní orgán dostatečným způsobem ověřil, zda se žalobce s rozhodnutím o neprodloužení trvalého pobytu skutečně seznámil, respektive seznámit mohl, pokud by se na adrese svého tehdejšího pobytu zdržoval a vyzvedával si korespondenci.

Žalobce se proti rozhodnutí orgánu I. stupně odvolal, přičemž klíčová námitka byla totožná se stěžejní námitkou žalobní tj., že stále ještě probíhá řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný mu však v tomto ohledu nedal za pravdu a jednoznačně se přiklonil k názoru prvoinstančního orgánu, že rozhodnutí Ministerstva vnitra nabylo právní moci dne 21. 3. 2013, v důsledku čehož žalobce pobýval na území České republiky ode dne 22. 3. 2013 nelegálně. Své stanovisko žalovaný řádně a přesvědčivě odůvodnil, přičemž nezjistil ze strany orgánu I. stupně žádné pochybení. V daném případě soud neshledal námitku žalobce důvodnou.

Jediné pochybení, které v posuzované věci soud na straně prvoinstančního orgánu shledal, lze spatřovat v zavádějící dataci rozhodnutí Ministerstva vnitra, jež žalobcovi dne 4. 6. 2013 předal. Přestože rozhodnutí bylo vydáno již 15. 2. 2013, bylo v hlavičce rozhodnutí vyznačeno datum 4. 6. 2013. Nelze však přehlédnout skutečnost, že na uvedeném výtisku rozhodnutí bylo uvedeno poučení, že jde pouze o kopii s informativním charakterem a k nabytí právní moci došlo 21. 3. 2013. Navíc prvoinstanční orgán v daném případě nad rámec svých povinností fakticky zasáhl do řízení o prodloužení doby žalobcova pobytu a nikoliv do řízení o správním vyhoštění, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Uvedené pochybení tudíž nemělo dle názoru soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud připouští, že určitou nejistotu z pohledu žalobce vnáší do celé věci fakt, že o jeho odvolání ze dne 15. 6. 2013 nebylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dosud rozhodnuto, jak soud zjistil z odpovědi na svůj dotaz ze dne 22. 11. 2013. Pakliže by snad Komise z jakéhokoliv důvodu dala žalobcově odvolání za pravdu a došlo by ke zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2013, byla by tato skutečnost potenciálním důvodem pro obnovu řízení o správním vyhoštění dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Při současném stavu věci však nelze po žalovaném, ani správním orgánu I. stupně požadovat, aby snad výše uvedenou možnost předvídaly či do okamžiku rozhodnutí Komise vyčkávaly, zvláště za situace, kdy již rozhodnutí ze dne 15. 2. 2013 nabylo právní moci.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy. Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud rozhodl v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000,- Kč z podané žaloby, neboť žalobce je dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., v rozhodném znění, osvobozen od soudních poplatků.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. 12. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně